

## בית הדין לעבודה

עב 004252/05		בית הדין האזורי לעבודה בתל-אביב - יפו	
05/12/2006	תאריך:	כב' השופטת טרכטינגוט חנה נ.צ. - גב' חנה קפלניקוב נ.צ. - מר דן יערי	בפני:

בעניין: יצחק צבי התובע

ע"י ב"כ עו"ד מאיר ליבר ואח'

נגד

אינסטרומטריקס בקרה תעשייתית בע"מ הנתבעת

ע"י ב"כ עו"ד קובי רוזנברג

חקיקה שאוזכרה:

[חוק פיצויי פיטורים, תשכ"ג-1963: סע' 8, 8\(2\)](#)

[תקנות פיצויי פיטורים \(חישוב הפיצויים והתפטרות שרואים אותה כפיטורים\), תשכ"ד-1964: סע' 12\(ב\)](#)

## פסק דין

1. לפנינו תביעתו של מר יצחק צבי (להלן: "התובע") מאינסטרומטריקס בקרה תעשייתית בע"מ (להלן: "הנתבעת") לתשלום פיצויי פיטורים לפי [סעיף 8 לחוק פיצויי פיטורים](#), התשכ"ג-1963 (להלן: "חוק פיצויי פיטורים").

## 2. העובדות הצריכות לענייננו-

א. התובע הנו הנדסאי אלקטרוניקה וחשמל שעבד כאיש שירות אצל הנתבעת. הנתבעת הנה חברה מוגבלת במניות, העוסקת, בין היתר, בייבוא מכשור לתעשייה.

ב. התובע ומשפחתו מתגוררים בכפר-סבא, לכל הפחות, החל משנת 1989 או 1990 (פרוטוקול מיום 23.4.2006, ע' 16, ש' 12).

ג. התובע החל את עבודתו בנתבעת ביום 1.8.1994. סיום עבודתו בפועל היה ביום 20.7.2004, כאשר שיעור השכר הקובע עמד על סך של 12,599 ₪.

ד. ביום 17.6.2004 מסר התובע לנתבעת מכתב לפיו, בהמשך לשיחה מיום 13.6.2004, מודיע התובע כי עקב נסיבות משפחתיות אישיות הוא נאלץ לעזוב את הבית ולגור בדימונה ולפיכך נאלץ להפסיק את עבודתו אצל הנתבעת.

במכתב זה מבקש התובע לערוך לו את חשבון הפיצויים והזכויות המגיעות לו בגין תקופת עבודתו בחברה.

ה. ביום 1.6.2004 נחתם הסכם שכירות בין התובע לבין מלינקר בנימין ורובי לפיו שכר התובע חדר בדימונה לתקופה של 12 חודשים. דמי השכירות נקבעו ל-300 דולר לחודש.

ו. ביום 23.6.2004 שינה התובע את כתובתו בתעודת הזהות למענו החדש בדימונה. ז. בחודש מרץ 2005 התקבל התובע לעבודה חדשה בחברת סימנס, אשר נמצאת בראש-העין.

אין מחלוקת כי לפחות מחודש אפריל 2005 חזר התובע להתגורר בכפר סבא. המחלוקת הינה האם אכן עבר התובע להתגורר בדימונה.

## טענות בעלי הדין -

### 3. טענות התובע -

א. בעקבות סכסוך שנתגלע בינו לבין רעייתו, ובעקבות החלטה משותפת של בני הזוג לקחת פסק זמן כדי לבחון את המשך דרכם המשותפת, נאלץ התובע להעתיק את מקום מגוריו לדימונה. לכן, לפי [סעיף 8 לחוק פיצויי פיטורים](#) קמה לו הזכאות לתשלום פיצויי פיטורים.

ב. לטענת התובע, לצורך הקביעה אם קמה לו הזכאות כאמור, אין רלוונטיות למניע אשר גרם לו לעקור לדימונה. בכדי להכריע בדבר זכאותו לפיצויי פיטורים, יש לבחון את הסיבה אשר בגינה התפטר מהנתבעת. לשיטתו, כוונתו הייתה להעתיק את מקום מגוריו לדימונה, וכי רעייתו, במידה והיה מצליח למצוא מקום עבודה באזור, הייתה מצטרפת אליו לשם, שכן משאת נפשה הייתה "לחזור למקורותיה".

התובע המציא כראיה לכך שהעתיק את מקום מגוריו לדימונה, בין היתר- חשבוניות דלק (ת/12 לתצהיר התובע); שינוי כתובת בתעודת הזהות (ת/11 לתצהיר התובע); אישור המעסיק על העתקת מקום מגורי התובע לדימונה (סומן ת/1 בפרוטוקול מיום 23.4.2006); הגשת מועמדות לעבודה בחברת מוטורולה דרום (ת/9 לתצהיר התובע); ורישום לקורס הכשרה מקצועית מטעם שירות התעסוקה (ת/10 לתצהיר התובע)

ג. לטענת התובע המשך עבודתו בנתבעת הפך לבלתי אפשרי. רק חלק קטן מלקוחות הנתבעת נמצאים בדרום. מרבית תיקוני המכשור אותם מעניקה הנתבעת נעשים בנתניה, וכן כללה עבודתו פגישות יעוץ במשרדי הנתבעת בנתניה. בנוסף, העובדה כי לנתבעת יש לקוחות בצפון הארץ, הייתה מאלצת את התובע לגמוע מרחקים ארוכים יותר מאלו שהיה נדרש לבצע ממקום מגוריו הקודם. לפיכך, הצעת הנתבעת לפיה ימשיך בעבודתו באזור הדרום, איננה מעשית.

#### 4. טענות הנתבעת -

א. מעבר התובע לדימונה הנו פיקטיבי לחלוטין, ונועד בכדי לקבל מן הנתבעת את כספי הפיצויים.

לטענת הנתבעת, אין כל הסבר מניח את הדעת מדוע דווקא בתקופה בה נקלע התובע למשבר אישי בחייו האישיים, הוא בחר לעקור מהמקום בו נמצאים ארבעת ילדיו, לעזוב מקום עבודה מסודר שהקנה לו בטחון תעסוקתי, ולהתיישב בדימונה הרחוקה.

ב. הנתבעת טוענת לתכנון מוקדם של נסיבות ההתפטרות, ומסיקה כוונה זו לאור התבטאות התובע בפני עובד אחר כי 'תוך שנה אני לא כאן'. לשיטת הנתבעת, ניתן ללמוד על המעבר הפיקטיבי מכך שהתובע בחר להסתיר כי את חדרו בדימונה שכר מחמיו; מכך שמרבית חיובי האשראי של התובע בוצעו באזור מגוריו הקודם; ומכך שכתובתו של התובע אמנם שונתה אך דברי דואר, כדוגמת חשבונות האשראי, עדיין נשלחו לכתובתו הקודמת.

ג. לטענת הנתבעת, חלק ניכר מלקוחותיה מצויים באזור הדרום. לפיכך, אף אם תתקבל טענת התובע כי העתיק את מקום מגוריו לדימונה, הרי שאין לראות בכך צידוק להתפטרותו. אמנם, המרכז הלוגיסטי של הנתבעת ממוקם בנתניה, אולם בהתחשב בתפקידו של התובע כאיש שירות, ניתן היה להגיע לסידור עבודה כזה שיאפשר הגעה למשרד בנתניה רק כפעם – פעמיים בשבוע. הנתבעת הציעה לתובע להמשיך לעבוד בשירותה, אולם הלה בחר שלא לבדוק אפשרות זו וסירב להצעה (נספח א' לכתב התביעה).

ד. לטענת הנתבעת, התובע בחר להתפטר בשל יחסיו העכורים עם מר בן חיים, מנהל הנתבעת, והמעבר לדימונה הינו פקטיבי.

מטעם התובע העיד מר אייל וייצמן, מנהל עבודה במפעלי ים המלח; והתובע בעצמו. מטעם הנתבעת העידו מר עופר בן-אפרים, מבעליה וממנהליה של הנתבעת; גב' סיגלית צבי, רעיית התובע; וגב' מלינקר רובי.

## 5. הכרעה-

סעיף 28(2) לחוק פיצויי פיטורים התשכ"ג – 1963 (להלן: "החוק") קובע:

**"לעניין חוק זה יראו כפיטורים התפטרות של עובד עקב העתקת מקום**

**מגוריו-**

**...(1)**

**(2) לשוב חקלאי - משוב שאינו ישוב חקלאי, או לשוב באזור פיתוח משוב שאינו באזור פיתוח, בתנאים שנקבעו בתקנות באישור ועדת העבודה של הכנסת או משוב שאינו עיר פיתוח כמשמעותה בחוק ערי ואזורי פיתוח, התשמ"ח-1988, לעיר פיתוח לענין סעיף 9 לחוק האמור, ובלבד שהוכיח כי הוא תושב, כהגדרתו בחוק האמור, בעיר הפיתוח; לענין פסקה זו "שוב חקלאי" או "שוב באזור פיתוח" - ישוב שנמנה עם סוגי ישובים שנקבעו בתקנות באישור ועדת העבודה של הכנסת כשובים חקלאיים או ישובים באזור פיתוח, הכל לפי הענין;**

**(3) "...".**

סעיף 12(ב) לתקנות פיצויי פיטורים (חשוב הפיצויים) והתפטרות שרואים אותה כפיטורים), התשכ"ד-1964, קובע:

**"(ב) רואים התפטרותו של עובד כפיטורים לפי פסקה (2) לסעיף 8 לחוק אם העובד גר לפחות 6 חדשים בשוב חקלאי או בשוב באזור פיתוח שאליו העתיק את מגוריו. בתקנת משנה זו -**  
**"ישוב חקלאי" - קיבוץ, מושב, או ישוב שמרבית תושביו הם חקלאים;**  
**"ישוב באזור פיתוח" - אחד הישובים: אופקים, אילת, בית-שאן, בית-שמש, דימונה, ...".**

כלומר, הזכאות לפיצויים קמה אם התמלאו התנאים הבאים :

א. ההתפטרות באה עקב הכוונה להתיישב באזור חקלאי או באזור פיתוח.

ב. העובד הוכיח כי גר באותו ישוב ששה חודשים לפחות.

6. הצדק עם ב"כ התובע כי אין דנים במניע שגרם להענקת מקום המגורים, כי אם

בסיבה שגרמה להתפטרות (דב"ע לב/8-3 משה שויקי נ' מדינת ישראל, פד"ע ג 347).

**"לא במניע להעניק את מקום המגורים מדובר בסעיף זה לחוק, אלא בסיבה להתפטרות מהעבודה מדובר בו. על מנת שיקומו התנאים לזכאות לפיצויי פיטורים מכח סעיף 8(2) צריך שיווצר מצב אשר בו העתקת המגורים, בין שהמניע להענקתה הוא כורח של חיי המשפחה ובין שהוא היענות למשימה התישבותית שהמדינה מעוניינת בה מביאה לכך שהעובד אינו יכול להמשיך לעבוד בעבודתו הקודמת ולכן מתפטר".**

באשר למטרת החוק נפסק כי הינה לעודד את המעוניינים לעבור לאיזור פיתוח על ידי הבטחת פיצויי פיטורים, באופן שלא ימנע מהם מלעבור לאזור פיתוח מתוך חשש של הפסד הפיצויים.

הקובע הוא, אם עצם הענקת המגורים השפיעה על יכולתו של העובד להמשיך ולעבוד בעבודה הקודמת. לו היה בכוונת המחוקק לחייב מעביד בתשלום בכל מקרה של הענקת מקום המגורים לאזור פיתוח, אף אם אין בכך שום השלכה על המשך עבודתו אצל המעביד, היה משמיט את המילה "עקב".

(דיני עבודה, מנחם גולדברג כרך ב' פרק 32 עמ' 22).

הנטל להוכיח את התקיימות תנאי הסעיף מוטל על העובד.

(דב"ע מת/3-159 חיים שלום נ' מירון, סובל שור ושות' פד"ע כ' 290).

לאחר שבחנו את הראיות הגענו למסקנה כי התובע לא הוכיח כי אכן העתיק את מקום מגוריו וגר בשוב אליו העתיק את מקום מגוריו.

כמו כן, התובע לא הוכיח כי ההתפטרות הינה עקב הענקת מקום מגוריו.

7. התובע טען כי החל מיום 1.6.04 שכר חדר בדירה של אנשים מבוגרים בדימונה וזאת לאור סכסוך בינו לבין אשתו שהחל כמה חודשים קודם לכן. כאשר נשאל מדוע בחר בדימונה השיב :

**"אני גדלתי בדימונה. המקום שלי בדרום, אני השתחררתי מהצבא ועברתי לגור בדרום אחרי הצבא בשנת 1978, אחרי השחרור החברים שלי שם, המשפחה שלי חלק מהם שם, כל מי שאני מכיר נמצא בדרום זה מאוד טבעי שאני אלך לדרום".** (עמ' 6 לפרוטוקול).

עוד הוא מוסיף :

**"הכוונה שלנו היתה לקחת פסק זמן שאני אמצא עבודה בדימונה ואם כל העניין יסתדר (שאני אמצא עבודה בדימונה) כל המשפחה תעבור איתי לדימונה. אני הכרתי את אשתי מהדרום והבאתי אותה למרכז והמטרה שהיתה שאם אסתדר לדרום אני אחזיר את המשפחה לדרום"** (עמ' 7 לפרוטוקול).

חוזה השכירות באשר לחדר אותו שכר התובע מצורף לכתב התביעה, לפיו שילם התובע 300 דולר לחודש עבור החדר. משנשאל התובע לגבי הסכום הגבוה המתאים לשכירות של דירה טובה בדימונה השיב :

**"זה לא נכון אבל אני רוצה להסביר, בבית הזה גרים זוג מבוגרים שהאישה הזו גם טיפלה בי חוץ מזה שנתנה לי מגורים, נתנה לי לאכול עשתה לי כביסה ובישלה לי".** (עמ' 12 לפרוטוקול).

משנשאל כיצד נוצר הקשר בינו לבין המשכירים השיב כי :

**"יש לי חבר שמכיר מישהי והוא המליץ לי עליה".** (עמ' 12 לפרוטוקול).

בהמשך הסביר כי החבר הוא פנחס והוא בנם של המשכירים וכי לא שילם שכירות עד סוף השנה למרות שעזב את הדירה לפני תום תקופת החוזה. התובע העיד כי נתן למשכירים, לפי דרישתם, שטר חוב אך אין הוא זוכר מי היה ערב לשטר החוב. באשר לחוזה השכירות העיד התובע כי הוא נערך על ידי מתווך דירות שאינו זוכר את שמו. התובע העיד כי ילדיו היו באים לבקר מידי פעם בדימונה והיו ישנים איתו באותו חדר או בסלון ולמשכירים לא היה אכפת. (עמ' 13 לפרוטוקול).

הנתבעת הזמינה לעדות את גב' מלינקר, שהיא משכירת הדירה, אשר העידה כי היא מכירה את התובע לפני השכירות ומשנשאלה לגבי מקור ההיכרות השיבה:

**"הבת שלי נשואה עם איציק, למה שאני אשים מישהו מבחוץ?"**

ובתשובה לשאלת בית הדין הבהירה שוב:

**"הבת שלי היא גב' סיגלית צבי והיא אחות של המתורגמן".**

8. התובע לא גילה עובדה זו בכתב התביעה, לא בתצהירו ולא בחקירתו הנגדית. יתירה מכך, התובע נשאל שאלות לגבי הקשר עם המשכירה, לגבי ילדיו ולגבי שטר החוב, ובתשובותיו ניסה ליצור את ההרגשה כי מדובר באנשים זרים אשר דרשו שטר חוב ואשר רק בשל היכרותו עם בנם לא דרשו את יתרת שכר הדירה עבור תקופת השנה שלא גר בביתם.

הניסיון להעלים עובדה מהותית זו פוגעת במהימנותו של התובע. אכן אין במגורי התובע אצל חמותו כלשעצמם כדי לסתור את טענת התובע בדבר העתקת מגוריו לדימונה, אלא שאופן התנהלות התובע לגבי עובדה זו מטילה צל כבד באשר לתום לבו של התובע.

אין מדובר כאן בהשמטה של פריט חסר משמעות אלא ניסיון להעלים עובדה בעלת משקל נכבד ביותר.

מעבר לתהיות שמעלה הניסיון להסתיר את זהות המשכירים, הרי שנתגלו סתירות מהותיות בין עדות התובע לעדות גב' מלינקר באשר לתנאי השכירות.

התובע העיד כי כפי שעולה מהסכם השכירות שילם 300 דולר אשר כללו מים, חשמל הכל ועוד. הוא מסביר כי האשה נתנה לו גם לאכול ועשתה לו כביסה ובישלה לו (עמ' 12 לפרוטוקול).

לעומת זאת העידה גב' מלינקר כי התובע שילם 600-700 ₪ לשבוע וגם היה מביא אוכל.

**"כל שבוע הוא היה מביא אוכל ונותן כסף, 500 או 600 ₪ במזומן ואם היה**

**מביא אוכל היה נותן פחות".** (עמ' 17 לפרוטוקול).

הסכומים אשר טוענת להם גב' מלינקר עולים בהרבה על הסך של 300 דולר. יתירה מכך, התובע מתרץ את הסכום הגבוה ששילם – 300 דולר בכך שכלל אוכל מצד המשכירה, אשר העידה כי התובע הוא זה שהיה מביא אוכל. ואם תאמר כי כוונת התובע לאוכל מבושל וכוונת גב' מלינקר למוצרי מזון, הרי שהתובע העיד כי את כל הקניות היה עושה בכפר סבא כי לא יכול היה להיסחב עם סלים באוטובוס.

כך או כך מדובר בסתירות מהותיות אשר ממוטטות את גירסת התובע לפיה שכר חדר אצל משפחת מלינקר.

לא זו אף זו, התובע העיד כי חוזה השכירות נערך על ידי מתווך דירות כאשר שני הצדדים להסכם מודים בדיעבד כי לא היה מעורב בעסקה מתווך כלשהו. גם ענין שטר הבטחון אשר התובע העיד כי חתם עליו ומסרו למשכירה לפי דרישתה מעורר תמיהות לאור היחסים המשפחתיים ולאור עדות גב' מלינקר שנשאלה על כך ותמחה: **"האם אני חתמתי על משהו"**. (עמ' 18 לפרוטוקול).

9. עובדה נוספת הסותרת את הטענה כי התובע העתיק את מקום מגוריו לדימונה וגר שם בפועל הוא כרטיס האשראי של התובע אשר הוצג כנ/1 בצירוף לוח שנה בו סימנה הנתבעת בצבעים שונים את האזור בו חויב הכרטיס (דרום או מרכז). עיון בכרטיס האשראי מלמד כי בכל התקופה הנטענת, מחודש יוני 2004 ועד מרץ 2005, ביצע התובע את כל רכישותיו באזור המרכז למעט תדלוקים בדרום ורכישה אחת בבית מרקחת באזור הדרום ביום 31.8. (מועד בו התייצב בשירות התעסוקה). מדובר ברכישות באזור המרכז של כפעמיים שלוש בשבוע ולפעמים מדובר אף ביותר מכך. התובע מודה כי כפעמיים בשבוע ביקר בביתו בכפר סבא כיוון שרצה להיפגש עם ילדיו, ואישתו גב' סיגלית צבי מודה שמדובר בכפעמיים - שלוש. התובע מודה כי לעיתים רחוקות נותר ללון בכפר סבא, אך משנשאל באופן ספציפי לגבי תאריכים מסויימים ורצופים בהם השתמש בכרטיס האשראי באזור המרכז טען כי אינו זוכר.

אכן, כטענת ב"כ התובע, העובדה כי התובע אינו זוכר היכן היה כל יום ויום אין בה כדי לפגוע במהימנותו; אלא שמכלול הנסיבות העולות מהתנהלות כרטיס האשראי והסתירות בענין זה בין עדות התובע לעדות אשתו, כפי שנפרט, סותרים את עדותו כי העתיק את מגוריו לדימונה.

התובע הסביר את העובדה כי נעשה שימוש באופן שוטף בכרטיס האשראי שלו באזור המרכז בכך שהיה משאיר את הכרטיס שלו לאשתו, הגם שהיה לה כרטיס אשראי נוסף באותו חשבון.

ההסבר היה כי בכרטיס שלו עושים קניות ובכרטיס של אשתו משלמים הוצאות כמו מים וחשמל. לדבריו מאחר והכרטיס היה אצל אשתו הוא השתמש בדימונה במזומן.

לעומת זאת ההסבר של אישתו היה שונה, ולדבריה, בעלה היה נותן לה את הכרטיס שלו כי שלה מוגבל בסכום נמוך יותר מאשר של בעלה.



לא נתנו אמון בגירסת התובע לפיה גר בדימונה וכרטיס האשראי היה בכפר סבא אצל אישתו, ולטעמנו ההתנהלות לפיה כל הרכישות בכרטיס האשראי נעשו באזור המרכז, מביאה למסקנה כי התובע לא הוכיח כי העתיק את מקום מגוריו לדימונה. זאת ועוד, התובע טוען כי עם הפסקת עבודתו אצל הנתבעת לא היה לו רכב וכי נהג להגיע לדימונה באוטובוס וזאת גם הסיבה לטענתו שלא ערך קניות בדימונה. כאשר הופנה התובע לכך שיש חיוב בכרטיס האשראי שלו בתחנת דלק בצומת מסמיה השיב כי יתכן שנסע עם האוטו של אישתו, כי לפעמים היה נוסע עם האוטו של אישתו. לעומת זאת, אישתו העידה כי לא נתנה לו את האוטו כאשר גר בדימונה (עמ' 21 לפרוטוקול).

אם כך ואם אכן גרו במקומות שונים, אין כל הסבר כיצד נעשה השימוש בכרטיס האשראי של התובע לצורך מילוי דלק בדימונה. לב"כ התובע יש הסבר בסיכומיו. למרות שהתובע לא טען זאת העלה ב"כ התובע הסבר לפיו התובעת נסעה עם הרכב לדימונה לבקר את קרובי משפחתה, אלא שהתובע בעדותו טען כי בכל מהלך מגוריו בדימונה, אישתו לא באה לבקרו. הגם שעובדה זו תמוהה כלשעצמה שהרי התובע התגורר בבית הוריה, הרי שהסבר ב"כ התובע אינו עולה בקנה אחד עם דברי התובע.

10. בדב"ע מה/סת-3 טלמוסיקה בע"מ נ' חנן זכריה עבודה ארצי יח(2) 309 נפסק: **"העתקת מקום מגורים מעצם טבעה, הינה העברה ממקום למקום תוך עזיבת מקום המגורים הקודם; אין פירושו של דבר כי העובד המתפטר עקב העתקת מקום מגורים חייב לעבור עם משפחתו למקום החדש, מיד עם תחילת עבודתו. יתכן מצב שדרושה תקופת הסתגלות, כגון סיום שנת לימודים של ילדיו, מציאת מקום עבודה לבן הזוג במקום המגורים החדש או המתנה לכך שדיברת המגורים במקום החדש תהיה מוכנה לשיכון העובד ובני משפחתו. אך כל זאת בתנאי שתקופת המעבר תהיה סבירה ומיד בסיומה יעתיק העובד את מקום מגוריו למקום החדש תוך ניתוק ממקום מגוריו הקודם.**

גם אם כטענת התובע התגורר בחלק מהזמן בדימונה, עובדה שגם היא לכשעצמה לא הוכחה לטעמנו, הרי שלא ניתן לומר כי העתיק את מקום מגוריו מכפר סבא לדימונה וגר שם בפועל תקופה של שישה חודשים לפחות.

11. בהוכחת כוונתו של התובע להעתיק את מקום מגוריו לדימונה ולהתגורר בה מסתמך התובע על כך ששינה את מענו בתעודת הזהות לדימונה, על חשבוניות דלק

(ת/12 לתצהיר) אישור המעסיק על העתקת מקום מגוריו לדימונה והגשת מועמדות לחברת מוטורולה דרום ורישום לקורס הכשרה מקצועית מטעם שירות התעסוקה. אלא משבוחנים אנו את מכלול הראיות כפי שפורט על ידנו אין בעובדות אלה כדי להוכיח העתקת מגורים בפועל, אלא יש בהם משום ראיות צורניות חיצוניות הבאות לתמוך בעובדות אשר בפועל לא נתנו בהן אמון.

12. שינוי הכתובת במשרד הפנים הינה פעולה חיצונית של התובע. בענין זה נעיר כי דווקא הזדרזותו של התובע לשנות זאת מיד, כאשר גם לטעמו מדובר במעבר לצורך פסק זמן, תמוהה היא. תשובתו של התובע כי הוא אזרח מסודר לא שכנעה אותנו, מה גם שחשבוניות כרטיסי האשראי שלו המשיכו להגיע לכתובתו הקודמת. באשר לחשבוניות הדלק ת/12, מדובר בחשבוניות אשר שולמו על ידי הנתבעת, כאשר לרשות התובע עמד רכב של הנתבעת ואין בהם כדי להוכיח כי התובע התגורר באותה עת בדימונה אלא שרכש שם דלק. אין בכך כדי להוכיח על מגורים אלא לכל היותר על ביקורים משפחתיים או נסיעות לצורכי עבודה. אישור המעסיק אשר הוגש וסומן כת/1 נרשם על ידי המעסיק לבקשת התובע לצורך קבלת דמי אבטלה. העובדה כי התובע קיבל דמי אבטלה באמצעות סניף המל"ל בדימונה נובעת מכך ששינה את כתובתו במשרד הפנים. לפיכך, גם היה עליו להתייבב בשירות התעסוקה בדימונה, ומשנשלח לקורס להכשרה מקצועית, היה זה בדימונה. הגשת המועמדות לחברת מוטורולה דרום כלשעצמה אין בה כדי להעיד על מגורים בפועל בדימונה.

13. הנתבעת מבקשת לטעון כי אין כל הגיון לעזוב את הבית ולעזוב עבודה עם בטחון כלכלי ולעבור לדימונה. אין לנו צורך להכנס להגיונו של התובע ולמניעים אשר הניעו אותו משהתובע לא הוכיח כי אכן העתיק את מקום מגוריו לדימונה. כך גם בקשר לטענת הנתבעת לגבי הסיבה לרצונו של התובע להתפטר, והיא מערכת היחסים העכורה עם מר בן חיים.

14. התובע מבקש לטעון כי לו ביקש למצוא לעצמו "תירוצים" על מנת לזכות בפיצויי פיטורים כטענת הנתבעת, היה יכול לעשות זאת במהלך שנת 2001 כאשר הנתבעת הפחיתה פעמיים את שכרו. אלא שמשחלפו מעל שנתיים מהפחתות השכר נותק הקשר ביניהן לבין ההתפטרות.

התובע עצמו ביסס את תביעתו על [סעיף 8](#) לחוק ולפיכך עליו להוכיח כי ההתפטרות היא עקב העתקת המגורים וזאת כאמור לא הוכח.

15. הפסיקה קבעה כאמור, כי לא די בהעתקת מגורים לאזור פיתוח אלא שיש צורך כי ההתפטרות תהיה עקב העתקה זו. משלא הוכח כי התובע העתיק את מקום מגוריו לדימונה ממילא לא התקיים התנאי של קשר סיבתי בין השניים. אלא שלמעלה מן הצריך נעיר כי ספק בעינינו אם במקרה הנדון התקיים הקשר גם לו היה התובע עובר להתגורר בדימונה. הנתבעת טוענת כי הציעה לתובע להמשיך ולעבוד גם כאשר הוא מתגורר בדימונה והתובע אף מתייחס לכך במכתבו מיום 17.6.04 :

- "א. הצעתך כי אמשיך לעבוד עבור החברה בכל אזור הדרום ממקום מגורי החדש שבדימונה איננה רלבנטית וזאת מאחר ובסיס מקום החברה נמצא במרכז הארץ (נתניה) ואין באפשרותי לנסוע מרחקים כה ארוכים).**
- ב. כפי שפטר כבר ציין, הדבר יהיה גם כרוך בהוצאות גדולות ביותר לחברה ולפיכך הצעתך איננה כלכלית גם לחברה.**
- ג. בשל העתקת מקום מגורי לדימונה כאמור, אאלץ לחפש לי מקום עבודה אשר יהיה קרוב למקום מגורי."**

על מידת הסיבתיים הדרושה כתנאי לזכאות לפיצויי פיטורים מכח [סעיף 8\(2\)](#) לחוק נאמר בדב"ע לב/8-3 פד"ע ג' 347 כי :

**"צריך שיוצר מצב אשר בו העתקת מגורים מביאה לכך שהעובד אינו יכול להמשיך לעבוד בעבודתו הקודמת ועל כן מתפטר הוא מעבודתו"** (שם בעמ' 350).

ובדב"ע לד/18-3 (פד"ע ה' 234) הובהר :

**"כי אין המדובר שם (קרי: בדב"ע לב/8-3) באי יכולת אבסולוטית להמשיך לעבוד ממקום העבודה הקודם, אלא שבמצב שנוצר אין זה סביר לדרוש מהעובד כי ימשיך לעבוד במקום שעבד למרות העתקת המגורים למקום אחר."** (שם בעמ' 238).

ובין היתר נאמר כי :

**"אין לזלזל גם בטלטול וסכנות הדרך ובזבוז זמן של 70 דקות ליום לצורך נסיעה הלך ושוב"** (שם, שם) (דב"ע לו 3-89 הטיס, גרינבאום ושות' נ' נעמי קמפ).

בנסיבות הענין, משעבודת התובע היתה כרוכה ממילא בנסיעות בכל הארץ, גם כשהתגורר בנתניה, ומשהוצע לו להמשיך לעבוד בנתבעת תוך נסיעה כפעמיים בשבוע לנתניה, ומשממילא לא הוכחש כי התובע היה בכפר סבא פעמיים שלוש בשבוע במהלך התקופה בה טען כי התגורר בדימונה, ספק אם הוכח קיום קשר בין המגורים בדימונה לבין ההתפטרות.

אלא שכאמור שאלה זו אינה צריכה להכרעה משקבענו כי לא הוכח כי התובע העתיק את מגוריו לדימונה.

16. סוף דבר - התביעה נדחת.

בנסיבות הענין, משהתביעה נדחתה ומשהתובע ניסה להעלים עובדות מהותיות, ישלם התובע לנתבעת הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסך 7,500 ₪ בצירוף מע"מ וזאת תוך 30 יום מהיום.

טרכטינגוט חנה 54678313-4252/05

**ניתן היום י"ד בכסלו, תשס"ז (5 בדצמבר 2006) בהעדר הצדדים.**

נ.צ. גב' חנה קפלניקוב	נ.צ. מר דן יערי	חנה טרכטינגוט, שופטת
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה		